

Op 24 november, de laatste zondag van het kerkelijk jaar, hebben wij stilgestaan bij wie gedoopt zijn, geloofsbelijdenis deden en degenen die overleden zijn.

Onder u zijn eeuwige armen

(Deuteronomium 33:27)

Wij zijn als dansers op het slappe koord,
de levensdraad kan elk moment bezwijken,
de overkant is moeilijk te bereiken,
maar wij gaan door, want de muziek speelt voort.

Eens breekt het koord; en niets voorkomt een val.
Maar onder ons zijn eeuwige Vaderarmen:
het vangnet van Zijn liefde en erbarmen
waarin Hij ons voor eeuwig bergen zal.

Enny IJskes-Kooger.

De Schriftlezing in deze dienst was: Romeinen 8:18-30.
Hieronder volgt de verkondiging:

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

De Prestige heeft schipbreuk geleden. Is dat niet veelzeggend? Een groot schip vol met ruwe olie -dat is de onmisbare smeer waar heel onze economie op draait- dat schip is lek geraakt, heeft tientallen kilometers strand overspoeld met een dikke drab, heeft honderden vissers van hun broodwinning beroofd en zal nog jarenlang vogels en vissen doden. De Prestige heeft schipbreuk geleden: waar wij trots op zijn, is tegelijkertijd iets wat onhoudbaar is... De schepping gaat eraan kapot.

Gaan wij enkele weken verder terug, naar Italië, San Juliano di Puglio... Daar dreunde en kreunde de aarde zo dat gebouwen instortten, onder andere op een kleuterschool...

Gaan wij ruim een maand terug, dan was er de gijzeling in Moskou met de dramatische afloop van tientallen vergiftigde mensen.

Gaan wij ruim een jaar terug dan zien wij nog de apocalyptische beelden voor ons van vier vliegtuigen die zich in verschillende gebouwen boordden. Duizenden doden...

Heel de wereld is geschokt.

'De schepping in al haar delen zucht', zegt Paulus.

'De schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen.'

Dit zijn toch de feiten die ontelbare mensen kwellen: de zinloosheid van al deze gebeurtenissen. Het waarom? Veel mensen hebben moeite om het lijden in deze wereld een plek te geven. Waarom 11 september? Waarom Volendam? En hoe bestaat het dat iemand een medemens doodschopt? En hoe is het mogelijk dat wij hier in overvloed leven, terwijl elders miljoenen mensen honger lijden of de zekere dood aan aids onder ogen moeten zien? En toch doen we er haast niets aan. We kunnen er blijkbaar mee leven. Dat is misschien nog het grootste raadsel: dat wij ermee kunnen leven.

Theoretisch kunnen we er wel wat over zeggen: Aardbevingen en orkanen horen nu eenmaal bij de natuur. En de mens bouwt en woont willens en wetens in

uiterwaarden en polders en dicht bij vulkanen. En het is natuurlijk niet gek dat iemand die gefrustreerd wordt in gerechtvaardigde behoeften, tot zoiets verschrikkelijks als een gijzeling kan komen. We kunnen het wel bedenken met ons verstand, maar gevoelsmatig gaan we uit van de vredelievende instelling die wij zelf hebben en dan kunnen we niet begrijpen waarom een ander zo wreed kan zijn. En waar is God in dit alles? God heeft een geduchte tegenspeler in de duivel. Maar dan nog: God is toch liefde? God is toch machtig, almachtig belijden we zelfs. Waarom laat Hij al deze dingen gebeuren? Soms is dat een heel oprechte vraag: Waar is God in dit alles? Maar vaak is het ook een uitvlucht: GóD krijgt het verwijt van het zootje dat wij ervan hebben gemaakt. Die vraag is pas oprecht als je zelf alles op alles hebt gezet om de schepping in nood te helpen. Anders doe je er beter aan die vraag nog maar voor je te houden. Paulus wijst geen schuldigen aan, hij stelt alleen maar vast wat hij ziet: De hele schepping in al haar delen is aan de vergankelijkheid onderworpen.

En u merkt wel: het is voor mij niet moeilijk om herkenning bij u op te roepen met enkele actuele voorbeelden. Veel moeilijker is het om er iets zinnigs over te zeggen. Maar ik durf het aan omdat de manier waarop Paulus over het lijden van deze wereld spreekt zo verrassend mooi is. Paulus heeft een manier van kijken naar alle ellende in deze wereld waardoor hij er iets hoopvol in ziet. Hij zegt dat de schepping in barensnood is.

En misschien is het u ook wel opgevallen dat hij zo vaak het werkwoord 'zuchten' gebruikt. En dat hij het heeft over 'het openbaar worden van de kinderen van God' en over 'de verlossing van ons lichaam'. Het is de taal van een bevalling die hij gebruikt.

De hele schepping heeft inderdaad veel te lijden. Zoveel dat we ervan moeten zuchten.

Maar als je het voorstelt als een geboorte, dan heeft dat zuchten een doel. Bij een bevalling dient het zuchten om de pijn van de weeën op te vangen. Alle rampspoed dat over ons komt dient een hoopvol doel. In de krant en op het journaal wordt dat er niet bij vermeld, maar het zijn de geboorteweën van de wederkomst van Christus of van de komst van het Koninkrijk van God. Ook Jezus zelf heeft in zijn rede over de laatste dingen van bepaalde gebeurtenissen gezegd: 'Dat is nog maar het begin der weeën.'

Het Koninkrijk van God kan niet anders dan met geboortepijn komen.

Dat is de kunst om het lijden van deze wereld -ook het lijden waar u zelf misschien meer dan anderen deel aan hebt- te zien in het hoopvolle teken van van het rijk dat Jezus beloofd heeft.

Maar er is meer over te zeggen. Paulus zegt dat 'de Geest van God onze zwakheid te hulp komt.' De Heilige Geest zucht met de schepping mee. De Heilige Geest is God zelf die bezig is als een verloskundige. Is het niet bij een bevalling voor de aanstaande ouders een hele geruststelling dat er een verloskundige bij is?! De verloskundige straalt rust uit, omdat zij weet hoe het gaat en goede aanwijzingen kan geven. Op het moment dat wij in paniek zouden raken en niet meer weten wat wij moeten bidden, 'komt de Geest ons te hulp en pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.' Het hebreeuwse en het griekse woord voor geest is hetzelfde als adem en wind. De Geest van God kan in ons zuchten zitten. Als ons zuchten vervuld is van de christelijke hoop is het de Heilige Geest die ons bijstaat. Paulus zegt: 'De schepping zucht en is in barensnood. En niet alleen zij, ook wij, die de Geest als

eerste gave ontvangen hebben zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.'

Dus de schepping zucht, wij zuchten mee, en de Heilige Geest komt ons daarin te hulp.

Door dat zuchten actief te aanvaarden werken we mee aan de verlossing van deze wereld.

En dat zuchten stelt Paulus voor als bidden, de voorbeden. Of beter nog: als het kyriegebed: 'Heer, ontferm U.' Als wij niet meer weten wát we moeten bidden, wat nog passend is te vragen, dan kunnen we het God alleen nog maar noemen, en de Heilige Geest komt ons te hulp met onuitsprekelijke verzuchtingen.

Is dat niet een geweldig hoopvolle voorstelling van zaken, als wij het lijden van deze wereld in dat perspectief mogen zien? Dit beeld is ook daarom heel geschikt, omdat je vóór een geboorte je nog totaal geen voorstelling kan maken van het kind dat geboren zal worden. Op het laatst van de zwangerschap nemen de ongemakken toe, en dan komen er pijnlijke weeën, en op het moment dat de zwangere vrouw zegt: Ik kán het niet meer verdragen, is opeens het nieuwe leven er! Precies zo kunnen wij ons, temidden van al het lijden, nog helemaal geen voorstelling maken van het nieuwe leven dat toch zeker komt.

Maar als je het kunt geloven, mag je aan alle ellende in deze wereld aflezen dat de schepping in verwachting is én dat het op z'n einde loopt!!

Want dat staat voor Paulus als een paal boven water: 'Ik ben er zeker van dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die over ons geopenbaard zal worden.' Als je het lijden in het hier en nu afweegt tegen wat God voor ons in petto heeft, slaat de weegschaal helemaal door naar de heerlijkheid. Dat verschil is zelfs zo groot dat we al het leed op deze aarde zullen vergeten. En zo is het ook met de moeder kort na de geboorte: van het ene moment op het andere is zij de pijn van de weeën vergeten. Ze is alleen maar blij en dankbaar en intens gelukkig. Natuurlijk weet ze nog wel wat eraan voorafging, maar ze denkt er nauwelijks meer aan, want het weegt niet op tegen het geluk van een kind in haar armen.

Aan het slot van de schriftlezing lezen we nog van een proces, dat God een mens kent, en een bestemming geeft, en roept en rechtvaardigt door Jezus Christus en uiteindelijk tot heerlijkheid brengt. Dus daar gaat het allemaal naartoe, naar die heerlijkheid, ondanks de schijn van het tegendeel! God gaat een duidelijke weg met zijn schepping.

Het is een verlossing die door zijn Zoon Jezus Christus is bewerkt, en de Heilige Geest is de verloskundige.

Maar, op dit moment is de pijn van het lijden van deze wereld nog maar al te werkelijk.

Verskillenden van ons voelen het gemis van een geliefde als een intens verdriet in het hart. Als je dat moet meemaken is het lijden onder de vergankelijkheid van de schepping ons wel heel dicht op de huid gekomen. De grote noden van het journaal kunnen we na verloop van tijd weer naast ons neerleggen, maar dit niet. Maar ook om andere dingen zuchten wij heel oprecht. Er zijn er onder ons die met liefde en vertrouwen zichzelf hebben gegeven aan een ander, een plechtige trouwbelofte durfden zij uit te spreken,

maar het werd niet wat zij ervan hebben verwacht. Er zijn er onder ons die hun kinderen met grote toewijding voor God hebben willen opvoeden, maar nu in stilte

zuchten en vrezen dat hun kind er niets meer in ziet. Er zijn er onder ons die lijden aan de mentaliteit in onze samenleving die hard verandert. Velen hebben hun idealen en geloof naar beneden bijgesteld, omdat ze iets groters onvoorstelbaar en wereldvreemd zijn gaan vinden. De weeën die over ons komen lijken veel en veel werkelijker dan het Koninkrijk van God dat komt. En daarom is het zo nodig dat wij het geestelijke zuchten leren. Het zuchten is bedoeld om de weeën op te vangen. Het zuchten op geestelijk gebied -ik zei het al- is het bidden. De pijnlijke klappen van het leven vallen nu hier en dan daar. Maar wie gelooft in de komst van Gods Koninkrijk zal biddend helpen om ook voor anderen het lijden op te vangen. We laten alles niet gewoon maar over ons heen komen, maar we nemen een actieve houding aan.

Als straks de namen genoemd worden van degenen die ons ontvallen zijn, willen wij als gemeente de pijn en het verdriet delen van wie direct getroffen werd. Met elkaar willen we blijven bedenken dat, wát wij ook meemaken, in het teken staat van de verlossing van van de hele schepping. De schepping zál worden verlost van de vergankelijkheid, van de zinloosheid. Juist het lijden wijst erop, hoe vreemd het ook klinkt. En zo zeggen we vandaag tegen elkaar: Vólhouden! Er kómt een einde aan al het lijden hier op aarde!

Er komt een rijk waar het zó goed is dat we dit leed nog net niet zijn vergeten, maar waarin het heerlijke zo overweldigend is dat we de pijn en moeite van het leven op aarde niet meer voelen. God doet alle dingen meewerken ten goede...

God is bezig de schepping te verlossen ondanks de schijn van het tegendeel.

Hoopvol zuchtend houden wij het vol. En actief proberen we ook het lijden van de ander te dragen. De Heilige Geest komt ons daarbij te hulp. Ja, het is zeker dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die over ons geopenbaard zal worden! Vol verwachting eindigt ook de bijbel met de woorden: 'Amen, kom Here Jezus!

De genade van de Here Jezus zij met allen.'

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Ds. Peter Broere.